(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen)

GEMENSAM ÅTGÄRD

av den 3 december 1998

antagen av rådet på grundval av artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel och vinning av brott

(98/699/RIF)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT OM FÖLJANDE GEMENSAMMA ÅTGÄRD

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel K 3.2 b i detta,

med beaktande av Förenade kungarikets initiativ,

med beaktande av den handlingsplan från högnivågruppen för frågor som rör organiserad brottslighet som godkändes av Europeiska rådet i Amsterdam den 16 – 17 juni 1997, särskilt rekommendation 26 b om bättre möjligheter att spåra och beslagta vinning av brott,

efter granskning av Europaparlamentets synpunkter efter ordförandeskapets hörande i enlighet med artikel K 6 i Fördraget om Europeiska unionen,

med beaktande av de gemensamma åtgärderna av den 5 december 1997 om införande av en ordning för utvärdering av tillämpning och genomförande på nationell nivå av internationella åtaganden i kampen mot den organiserade brottsligheten ([1]) respektive av den 19 mars 1998 om införande av ett utbytes-, utbildnings- och samarbetsprogram riktat till personer med ansvar för kampen mot organiserad brottslighet (Falcone-programmet) ([2]),

med hänsyn till medlemsstaternas åtagande när det gäller principerna i Europarådets konvention från 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott,

med beaktande av den föreslagna gemensamma åtgärden om att göra deltagande i en kriminell organisation i Europeiska unionens medlemsstater till ett brott, och med särskilt beaktande av de brott som omfattas av den gemensamma åtgärden,

med hänsyn till kraven i rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar ([3]) och de 40 rekommendationer angående bekämpande av penningtvätt som gjorts av finansiella aktionsgruppen mot penningtvätt (FATF) i versionen från 1996 och särskilt rekommendation 4,

med beaktande av den gemensamma åtgärden av den 17 december 1996 om tillnärmning av Europeiska unionens medlemsstaters lagstiftning och praktiska tillämpning för att bekämpa narkotikamissbruk samt förebygga och bekämpa olaglig narkotikahandel ([4]),

med tanke på det gemensamma målet att förbättra samordningen mellan brottsbekämpande myndigheter,

med erinran om den gemensamma åtgärden om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk som antogs av rådet den 29 juni 1998 ([5]),

med beaktande av att möjligheten att avbryta brottslig verksamhet på området för organiserad brottslighet förbättras genom effektivare samarbete mellan medlemsstaterna när det gäller att identifiera, spåra, spärra eller beslagta och förverka tillgångar som härrör från brott,

med beaktande av att inbördes överensstämmande rutiner effektiviserar det europeiska samarbetet när det gäller att identifiera, spåra, spärra, beslagta och förverka olagliga tillgångar,

med beaktande av att det i rekommendation 16 i den ovan nämnda handlingsplanen om bekämpande av den organiserade brottsligheten framhålls att det är nödvändigt att påskynda förfarandena för rättsligt samarbete i frågor med anknytning till organiserad brottslighet och att kraftigt minska dröjsmålen vid överföring av, och svar på, framställningar,

med hänsyn till medlemsstaternas anslutning till 1959 års europeiska konvention om inbördes rättshjälp i brottmål,

mot bakgrund av Förenta nationernas konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen från 1988 och Förenta nationernas generalförsamlings extra session om narkotika år 1998,

([1]) EGT L 344, 15.12.1997, s. 7.
([2]) EGT L 99, 31.3.1998, s. 8.
([3]) EGT L 166, 28.6.1991, s. 77.
([4]) EGT L 342, 31.12.1996, s. 6.
([5]) EGT L 191, 7.7.1998, s. 4.

med erkännande av de landvinningar som har gjorts genom 1996 års Dublinseminarium om förverkande av tillgångar genom att hindren för effektivt samarbete identifierades,

med förutsättningen att de samarbetsformer som fastställs i denna gemensamma åtgärd inte påverkar andra former av bilateralt eller multilateralt samarbete.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. För att få till stånd effektivare åtgärder mot den organiserade brottsligheten skall medlemsstaterna se till att inga reservationer görs eller vidhålls mot följande artiklar i Europarådets konvention från 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott (nedan kallad 1990 års konvention):

a) Artikel 2; om brottet bestraffas med frihetsberövande eller frihetsberövande åtgärd där högsta straffet är mer än ett år.

b) Artikel 6; om det gäller allvarliga brott. Sådana brott bör under alla förhållanden innefatta de brott som bestraffas med frihetsberövande eller frihetsberövande åtgärd där högsta straffet är mer än ett år, eller, när det gäller de stater som har en minimitröskel för brott i sitt rättssystem, brott som bestraffas med frihetsberövande eller frihetsberövande åtgärd där lägsta straffet är mer än sex månader.

Led a skall inte påverka reservationer som har gjorts avseende förverkande av vinning av brott som bestraffas enligt skattelagstiftning.

2. Varje medlemsstat skall se till att dess lagstiftning och förfaranden när det gäller förverkande av vinning av brott även möjliggör förverkande av egendom vars värde motsvarar sådan vinning, både i rent inhemska förfaranden och i förfaranden som inleds på begäran av en annan medlemsstat, inbegripet begäran om verkställighet av utländska beslut om förverkande. Medlemsstaterna kan emellertid undanta förverkande av egendom vars värde motsvarar vinning från brott i ringa fall. Orden ”egendom”, ”vinning” och ”förverkande” skall ha samma betydelse som i artikel 1 i 1990 års konvention.

3. Varje medlemsstat skall se till att dess lagstiftning och förfaranden ger den möjlighet att, på begäran från en annan medlemsstat, identifiera och spåra misstänkt vinning av brott, om det finns rimlig grund att misstänka att en brottslig handling har begåtts. Sådan lagstiftning och sådana förfaranden skall göra det möjligt att ge rättshjälp på ett så tidigt stadium som möjligt av en utredning och medlemsstaterna kommer för detta ändamål att sträva efter att gentemot andra medlemsstater vara restriktiva med att utnyttja de fakultativa vägransgrunder som anges i artikel 18.2 och 18.3 i 1990 års konvention.

Artikel 2

1. Varje medlemsstat skall inom ramen för verksamheten i det europeiska rättsliga nätverket utarbeta en användarvänlig handledning som innehåller upplysningar om var rådgivning finns att tillgå och som redogör för vilken rättshjälp medlemsstaten kan tillhandahålla för att identifiera, spåra, spärra eller beslagta och förverka hjälpmedel och vinning av brott. Handledningen skall även innehålla uppgift om samtliga viktiga begränsningar i fråga om sådan rättshjälp och vilken information som de ansökande staterna skall tillhandahålla.

2. Generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd skall tillställas de handledningar som i avses i punkt 1 och skall översätta dem till de officiella språken vid Europeiska gemenskapens institutioner. Generalsekretariatet skall sända handledningarna till medlemsstaterna, det europeiska rättsliga nätverket och Europol.

3. Varje medlemsstat skall se till att den handledning som avses i punkt 1 hålls uppdaterad och att samtliga ändringar skickas till rådets generalsekretariat för att översättas och skickas ut i enlighet med punkt 2.

Artikel 3

Medlemsstaterna skall ge samma prioritet som den som tillämpas vid inhemska förfaranden åt alla framställningar från andra medlemsstater när det gäller att indentifiera, spåra, spärra eller beslagta och förverka tillgångar.

Artikel 4

1. Medlemsstaterna skall uppmuntra till direkta kontakter mellan utredare, undersökningsdomare och åklagare i medlemsstaterna genom att på lämpligt sätt utnyttja tillgängliga former för samarbete för att säkerställa att framställningar om rättshjälp genom formella kanaler inte görs i onödan. När det är nödvändigt med en formell framställan skall den ansökande staten se till att den är korrekt utformad och uppfyller samtliga krav i den anmodade staten.

2. När det inte är möjligt att verkställa en framställan om rättshjälp på det sätt som förväntas av den ansökande staten, skall den anmodade staten, efter lämpligt samråd med den ansökande staten och med fullt iakttagande av nationell lagstiftning och internationella åtaganden, sträva efter att tillgodose framställningen på något annat sätt.

3. Medlemsstaterna skall överlämna en framställan om rättshjälp så snart som den exakta arten av den rättshjälp som erfordras har fastställts och, när en framställan har markerats med "brådskande" eller en tidsfrist har angivits, förklara skälen för detta.

Artikel 5

1. Medlemsstaterna skall, när det inte strider mot deras lagstiftning, vidta alla nödvändiga åtgärder för att minimera riskerna för att tillgångar skingras. I detta skall inbegripas de åtgärder som kan erfordras för att tillgångar som är föremål för en framställan från en annan medlemsstat skyndsamt skall kunna spärras eller tas i beslag så att en senare begäran om förverkande inte motverkas.

2. Om det vid behandlingen av en framställan om rättshjälp i ett område i en medlemsstat uppstår behov att vidta ytterligare efterforskningar i ett annat område i denna medlemsstat skall medlemsstaten, under förutsättning att detta inte strider mot dess lagstiftning, vidta alla åtgärder som är möjliga för att den nödvändiga rättshjälpen skall kunna ges utan att någon ytterligare skriftlig framställan behöver göras.

3. Om verkställandet av en framställan medför att det är nödvändigt att göra ytterligare efterforskningar avseende en angränsande fråga, och den ansökande staten lämnar in en kompletterande skriftlig framställan, skall den anmodade staten, under förutsättning att detta inte strider mot dess lagstiftning, vidta alla åtgärder som är möjliga för att påskynda verkställandet av en sådan kompletterande framställan.

Artikel 6

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att det finns ett system för att göra deras domstolar förtrogna med bästa rutiner vid internationellt samarbete när det gäller att indentifiera, spåra, spärra eller beslagta och förverka hjälpmedel och vinning av brott.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att lämplig utbildning enligt bästa rutiner ges till alla utredare, undersökningsdomare, åklagare och andra tjänstemän som berörs av internationellt samarbete om att identifiera, spåra, spärra eller beslagta och förverka tillgångar.

3. Ordförandeskapet och berörda medlemsstater skall, när så är lämpligt i samarbete med det europeiska rättsliga nätverket och Europol, vid behov anordna seminarier för tjänstemän från medlemsstaterna och andra berörda sakkunniga för att främja och utveckla bästa rutiner och för att uppmuntra till överensstämmande förfaranden.

Artikel 7

Rådet skall före utgången av år 2000 göra en översyn av denna gemensamma åtgärd mot bakgrund av resultaten från tillämpningen av den gemensamma åtgärden av den 5 december 1997 om införande av en ordning för utvärdering av tillämpning och genomförande på nationell nivå av internationella åtaganden i kampen mot den organiserade brottsligheten.

Artikel 8

1. Medlemsstaterna skall om inte annat följer av punkt 2 vidta alla lämpliga åtgärder för att genomföra denna gemensamma åtgärd så snart som den träder i kraft, och de skall se till att dess innehåll kommer till deras relevanta nationella och lokala myndigheters kännedom.

2. Medlemsstaterna skall, inom tre år efter det att denna gemensamma åtgärd har trätt i kraft, lägga fram lämpliga förslag till genomförande av artikel 1 för övervägande av de behöriga myndigheterna, i syfte att anta dem.

Artikel 9

Denna gemensamma åtgärd skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* och träder i kraft samma dag som den offentliggörs.

Utfärdad i Bryssel den 3 december 1998.

På rådets vägnar

K. SCHLÖGL

Ordförande